

1) Ἀνογή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνοήσιλα ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνοήσιλα του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) Ἀνοησία 2, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Λακων.): Τί ἀνοησίλες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

Ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: Ἀνόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. Ἐφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμοκεφαλίάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) Ἀφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! Ἀνόητη γυναῖκα. Ἀνόητο παιδί. Ἀνόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἀνόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. Ὁ ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπ. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ὁ ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

Ὁ ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλὰ (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλὰς ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοι του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὸς ἐπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. Ἀνόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποῦ τὰ πρὸς τοῦ βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἀνοιωστος.

ἀνόθευτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθευτός <νοθεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευτῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: Ἀνόθευτο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. Ἀνόθευτος καφὸς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλισταὶ

μὲ κάλλη ἀνόθευτα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνεγνοιασὰ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος.

Ἀμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰ του! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξενοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) Ἀμερίμνω Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. Ἐλίγα φάε κ' ἔλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίρα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξένοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.): Ἀπόησε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλιπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιάζομαι. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». Ὁ δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνοιαστος ἄνθρωπος. Ἀγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζονὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. Ἀνέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κοιβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολὴ 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξένοιαστος. β) Ἀνύποπτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) Ὁ στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἀγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγάρι τό, άνοιγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) άνοιγάρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγάρ' Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνεγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγάρι Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγάριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρεν τ' άνοιγάρ' κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Ἐπέλεκες τ' άνοιγάρ' 'ς σὸ κλειδὶν άπάν' (ἐπέλεκες = άφηκες, κλειδὶν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀτὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγάριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. Ἀνοιγάριν καὶ κλειδὶν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.

